

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. No. 26.
Sâmbătă 14 Septembrie 1935.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonamentul anual 50 Lei
Numărul 1 Leu

Crucea Mântuitorului

La anul 326 Sfânta Elena, evlavioasa mamă a împăratului Constantin, desrobitorul creștinismului, făcu un pelerinaj la locurile sfinte. Cea dintâiu grijă i-a fost să descopere scumpele rămășițe ale patimilor Domnului, mai ales Crucea pe care a fost răstignit. S'au făcut săpături pe Golgota. Spre marea bucurie a creștinătății, au fost găsite instrumentele Sfintelor patimi.

O bucurie sfântă a cuprins mulțimea creștinilor, când Crucea a fost înălțată pentru a se cinsti, în biserica zidită de Sfânta Elena pe Golgota.

Înălțarea ei se făcu în ziua de 14 Septembrie anul 335, în mijlocul unor serbări împreunate cu o bucurie și evlavie de nedescris.

Cu 300 de ani mai târziu, împăratul păgân al Persiei, numit Cosroe, năvăli cu oaste asupra Ierusalimului. Jefui sfânta cetate de tot ce avea mai de preț, toate odoarele bisericii, între cari și Sfânta Cruce. Au fost duse toate în Persia. Un bun creștin, cu numele Nichita, abia putu să mântuiască de jaș buretele și sulița, cu care a fost adăpat și străpuns Mântuitorul. Pe acestea le-a trimis la Constantinopol. O mare mulțime de creștini în frunte cu patriarhul Zaharia au fost duși în robie, unde au stat 14 ani.

Împăratul din Constantinopol Heracliu auzi cu durere de jefuirilor Perșilor. Încearcă, mai întâiu în mod pașnic, să obțină dela Perși comorile scumpe ce le-au răpit din Ierusalim. Dar n'a isbit. Atunci pleacă cu oaste împotriva Perșilor. În numele Sfintei Cruci, pe care o cheamă în ajutor, bate armatele Perșilor. A primit înapoi toate odoarele răpite împreună cu Sfânta Cruce. De asemenea au fost eliberați din robie toți creștinii împreună cu patriarhul Zaharie.

În 14 Septembrie anul 629, Sfânta Cruce a fost înălțată din nou cu mare pompă în biserica de pe Golgota din Ierusalim. De atunci a rămas sărbătoarea ce o prăznuim și astăzi.

Istoria Crucii are un tâlc în orice vreme. Poate, fiindcă vedem crucea de atâtea ori și în atâtea locuri, nu putem prinde înțelesul ei. Suntem prea obișnuiți cu semnul ei și nu ne prea gândim că noi trebuie să luptăm o viață întreagă, purtându-ne crucea necazurilor, adeseori cu sforțări foarte grele, pentru mântuirea sufletului. Ne plângem, poate chiar desnădăjduind, de greutățile atât de felurite ce ne înconjoară. Crucea, precum ne spune numele ei din limba latină, însemnează chin, durere. Prin ea am fost mântuiți din păcat. Fără ea nu este îndreptare, nu este mântuire. Zadarnic fu-

gim de ea, tot nu scăpăm, ba mai mult, cu cât fugim de ea, cu atât povara ei este mai grea. Dimpotrivă cel ce o îmbrățișează cu curaj, nu simte durerea ei. Pretutindenî azi se aud numai tânguiri și vătăcești, fiindcă vreau să scape de greutăți și de cruce, dar cu atât mai aspru simțesc apăsarea ei.

Primește viața așa cum vine, nu te plânge de mizeriile ce nu le poți înlătura. Adu-ți aminte că unicul scop al vieții este mântuirea sufletului, care fără dureri și greutăți este cu neputință. Domnul Hristos, Sfânta Fecioară, Apostolii, Martirii, toți sfinții Părinți vechi și noi, în sfârșit toți eroii creștinătății numai și numai prin crucea aspră a multor suferințe, au dobândit fericirea cerească și fericirea adevărată chiar în această viață. Toți înțelepții lumii spun că fericirea vine numai ca răsplata unei răbdări. Dacă voiești să afli fericire fără suferința unei cruci, nu o vei afla nicicând.

Folosul scrierilor bune*)

Scrierile pe cari le citim au așa însemnătate pentru sufletul nostru, ca și viața sau moartea pentru trupul nostru. Ele sunt ca și focul. Care, de l-ai folosit bine, te ajută la o mulțime de nevoi. Dacă izbucnește acolo unde nu trebuie, și cum nu trebuie, atunci nimiceste totul în calea lui, chiar și pe om dacă nu se ferește, sau nu-l poate stinge. Slova tipărită aduce un folos foarte mare, sau o pagubă nemăsurată. O ploaie liniștită și la timp este o adevărată binecuvântare, ea umple casa de belșug și inima de mulțumire. Dar știm cu toții cât de primejdioasă este o furtună cu grindină pentru recoltă. Cum puhoaietele năpraznice mătură într-o clipă toată agoniseala de ani de zile, cu gospodărie cu tot.

Așa fac scrierile cu sufletul nostru. O carte bună, o gazetă creștină, picură zi cu zi balsamul mângâierii în suflet. Ea, ca și plugul ascuțit, scormonește adânc pământul întelenit al inimii noastre, smulgând din rădăcini buruienile veninoase ale fărădelegilor. Sădește sămânța credinței, nădejzii, a iubirii și răbdării creștinești, le udă cu roaua multor daruri dumnezeiești ce câștigă. Sufletul astfel îngrijit și cultivat, crește ca un stejar falnic ce-și afundă rădăcinile adânc, fără să-i pese de furtună. Așa este omul care zi cu zi își satură sufletul din pâinea cuvântului dumnezeesc. Dar nu în fiecare zi poate cineva asculta învăță-

tura evangheliei. Pentru ca să putem avea pururea la îndemână cuvântul sfânt, scrierile bune ne vin în ajutor. O bună scriere este cel mai bun prieten. O poți avea oricând și oriunde, o poți purta și în călătorie. Ea pururea e gata să te ajute, dacă o rogi, să te lumineze și întărească dacă alergi la ea, să te lămurească în orice îndoială dacă îi ceri sfatul. Trupul nu poate trăi fără aer, mâncare și apă. Așa sufletul, moare și el înecat de lipsa aerului sufletească, adică de lipsa gândurilor sfinte, moare dacă îl lipsim de hrana sufletească a simțimentelor evlavioase. În fiecare zi mâncăm și respirăm pentru trupul nostru. În fiecare zi trebuie să se sature și sufletul din pâinea adevărului evanghelic și să respire mireasma curată a evlaviei.

V'ați întrebat vr'odată serios de ce e atât de slab omul sufletește, da ce atâta potop de păcate în lume. Cum se face că sunt așa de puțini sfinți, așa de puțini oameni fericiți în lume. În schimb, durerile de tot soiul, sufletești și trupești, păcate împotriva tuturor poruncilor, se țin lanț. Pricina este numai aceasta. Creștinii își lasă sufletul să lăncezească lăhnit de foame, bolind de slăbiciunea datinilor rele, de ranele păcatelor, fără să caute o întremare, prin folosirea zilnică a cuvântului sfânt, care ar trebui vecinic gândit și frământat în suflet.

Omul din friea lui e slab. El nu

*) În luna Septemvrie, Biserica la „Apostolatul rugăminii“ se roagă pentru răspândirea „presei (scrierilor) bune“.

poate merge mult timp călăuzit de un gând bun, fără să fie mereu reînviat în altă și altă formă. Cuvântul bun trebuie îmbrăcat mereu în haină nouă, altfel nu prinde, te lasă rece. Acest lucru îl spune și Mântuitorul: „Tot cărturarul învățat într-o împărăție cerurilor este asemenea omului stăpân al casei, care scoate din visteria sa noui și vechi”. (Mat. 13—52). Nu poți asculta în fiecare zi predici bine întocmite. O scriere bună, alcătuită pe în-

țelul, în liniște, bine gândită și întocmită, înlocuiește predica. Sf. Pavel care vestea evanghelia cu graiu de foc, totuși a fost nevoit să scrie mărețele lui epistole, adresate creștinilor din cele mai mari centre ale împărăției romane. Dacă acest mare apostol a simțit nevoia scrisului pe lângă predicare, este pentru că importanța unei scrieri bune, a fost încă de pe atunci recunoscută.

Unde duc scrierile rele

Celebrul călugăr Deharbe, din veacul trecut, scrie următoarea întâmplare, petrecută în Germania. Un tânăr dintr-o familie aleasă, se distingea în toate virtuțile. Era un model de evlavie, de înțelepciune și cinste. Toți îl numeau un adevărat sfânt. Face însă o călătorie în Franța. Aici îi cad în mână mai multe cărți rele. Incepe mai întâi să i-se clatine credința prin fel de fel de îndoieli. În loc să se silească prin rugăciune să alunge îndoiala, o neglijează. Sufletul începe să slăbi treptat. În curând cade în tot felul de păcate împins de valurile tineretii. Pierde credința cu totul, cufundându-se tot mai adânc în desfrâu, care îl întuneca sufletește tot mai mult. Incepe a batjocori credința în Dumnezeu. Se silește cu un zel diabolic să scoată pe Dumnezeu din inimile oamenilor. În același timp înainta cu pași repezi pe panta desfrăului, disprețuind orice sfat binevoitor. Se întoarce acasă. Când îl văd părinții rămân îngroziiți de purtarea lui. Plecase ca un înger și s'a întors un diavol. Toate stăruințele părinților și plânsul

mamei lui, pentru a-l întoarce iarăși la Dumnezeu, rămân zadarnice. În aceasta stare tristă; se îmbolnăvi greu. Părinții, după ce l'au rugat zadarnic să se îndrepte, chiamă un preot la patul lui. Dar bolnavul cu o furie turbată alungă pe preot, luă chiar pușca, ce era lângă patul lui, să tragă în preot. Orice stăruință din partea părinților și rudeniilor a rămas zadarnică. El era împietrit cu totul și moare în cea mai cumplită desnădădă. Indată ce i-a ieșit sufletul, trupul lui, printr'o adevărată minune, se schimbă cu totul. Cadavrul luă o înfățișare diabolică. Semăna cu ceva ieșit din adâncul iadului. Era atât de groaznică priveliștea aceasta, încât de spaimă până și părinții lui au fugit din casă. De frică nu îndrăznia nime să se apropie de el pentru a-l îngropa. Se înțelege că nu putea fi îngropat cu slujbă bisericească. Abia s'au găsit câțiva bărbați mai curajoși, cari pentru plată bună, cu mare frică l'au îngropat într'un colț de câmp părăsit.

Cel ce își iubește sufletul, înconjoare scrierile rele.

Din Locurile Sfinte

Muntele Golgota în zilele noastre

Indată ce creștinismul și-a dobândit libertatea, evlavia credincioșilor s'a îndreptat în mod deosebit spre Calvarul pătimirii Domnului, cel mai sfânt loc de pe suprafața pământului.

Sfânta Elena, mama împăratului Constantin, zidi o frumoasă biserică pe locul răstignirii, la care aleargă creștinii din toată lumea, pentru a-și ispăși în pocăință aspră greșalele vie-

ții. Azi abia se mai vede din ea fundamentul și unele părți din ziduri. În urma multor războaie cu Perșii mai întâi, și apoi cu Turcii, biserica a fost ruinată.

Cruciații, când ocupă Ierusalimul din mâinile Turcilor, pe la anul 1100. cel dintâi gând le-a fost să cuprindă întreaga Golgota într'o uriașă clădire, numită *Biserica Sfântului Mormânt*. Această biserică este și astăzi. Și sunt atât de groase zidurile ei, încât pare că vreau să înfrunte vecinicia.

În lăuntrul bisericii este un adevărat oraș de sanctuare și de altare. Toate momentele din istoria patimii Mântuitorului sunt prinse cu o artă desăvârșită, pentru a le înfățișa cât mai viu creștinilor, cari cercetează aceste locuri. În acest loc te cuprinde un simțământ ce nu se poate spune în cuvinte. Simți aci, mai adânc decât în orice alt loc de pe pământ, marea taină a păcatului, prăpastia lui fără fund și în acelaș timp culmea unei iubiri dumnezeiești fără margini, ce ne-a ridicat din mizeria osândei vecinice. Aici și cel mai împietrit păcătos nu poate rămânea nepăsător.

Pe locul răstignirii este un altar de marmoră scumpă îmbrăcat numai în aur și argint. La mijloc este o icoană a răstignirii, iar sub ea este o stea mare de argint, arătând locul unde a fost înfiptă Crucea. De amândouă părțile este câte o icoană de mărimea omului, înfățișând pe Preasfânta Fecioară și pe una din femeile mironosițe, ce au fost de față la răstignirea Domnului. Altarul este de o bogăție vrednică de faptele ce s'au petrecut în acest loc. Evlavia domnitorilor creștini n'a cruțat nimic pentru a-l face cât mai frumos cu putință. — La stânga, puțin mai la o parte, este icoana *Maicii Indurerate*, care înfățișează, cu o artă desăvârșită, întreagă durerea Mariei, încercată la picioarele Răstignitului. Nu poți privi această icoană, fără să nu te biruiască lacrimile, oricât ai fi de necredincios. O mică deschizătură alături arată pământul crepat de cutremurul întâmplat la moartea Mântuitorului. — În jurul altarului o bo-

găție uimitoare de culori în forma curcubeului, înfățișează admirabil miostivirea lui Dumnezeu. Se pare că artiștii au voit să prindă în culori viu frumoasa expresie a Bisericii noastre: „*Soarele dreptății*”.

Fiecare altar lucrat în marmoră și aur amintește una din scenele dureroase petrecute în acest loc. — Azi paza Bisericii Sf. Mormânt o au călugării stabiliți acolo anume spre acest scop.

INFORMAȚIUNI

DUMNECA în 8 Sept. s'a făcut deschiderea Căminului de zi pentru copii „Sfânta Maria”, din Cluj, Cartierul Iris (Str. Chintăului 103). După rugăciunea „Impărate cerese”, Doamna prezidentă Livia Dr. Boilă, în cuvântul de deschidere arată că Reuniunea „Sf. Maria” a înființat acest cămin cu scopul de a salva copilașii nevinovați ai săracilor de ruina sufletească și trupească ce-i amenință. Mulțumește tuturor autorităților și persoanelor cari sprijinesc căminul. În numele Episcopiei și a Agrului, Păr. profesor Dr. Titus Mălaiu, vorbește bine simțit și apăsător despre Copil și grija ce trebuie purtată pentru el. Dl. primar al Clujului N. Drăgan, promite tot sprijinul pentru acest cămin. Dna Boilă mulțumește dlui primar pentru bunăvoința ce o arată.

Sărbătorită fiind cu acest prilej și „Ziua Copilului”, Dna Elena Dr. Aciu a ținut o conferință de toată frumusețea. Dl. inspector Iencica în cuvinte infocate laudă înființarea acestui cămin între muncitori și promite a purta tot interesul pentru prosperarea căminului. Dna Letiția Ghidionescu, în numele Centralei Societăților de binefacere din Cluj, felicită deschiderea acestui prim Cămin de zi, românesc pentru copii. Se face apoi o expoziție de copii sugaci, dintre cari se premiază cei mai bine îngrijiți.

Fiind la jumătate de an dela apariția acestei modeste reviste și întrucât nu toți cititorii au avut ocazia sau posibilitatea de a trimite abonamentul, am hotărât a trimite încasatorul nostru la domiciliu, care va încasa unde și când se poate abonamentul, dând chitanță în regulă, tipărită cu număr, sigil și semnătură, iar abonatul semnând contra chitanță de suma plătită. Toate plățile făcute în abonament sau subvenție, vor fi publicate în revistă la sfârșitul anului.